

Джефрі Макденієл. Вірші

??????? ????? ? ????? ?????? ?????????????????? ????? ?????? ????????????, ?????????? —
??????? ????????????

Зі збірки "Школа алібі"

З метою заставити людей дивитись
одне одному довше у вічі,
а також утихомирити німих,
уряд постановив
надати кожній особі докладно сто
шістдесят сім слів, на день.

Коли дзвонить телефон, я прикладаю слухавку до вуха
і не говорю "алло". У ресторані.

я тицяю на курячий суп з вермішеллю.
Прилаштувався незле до нового ладу.

Пізно вночі телефоную далекій коханій,
гордо промовляю: "Сьогодні використав лише п'ятдесят дев'ять.
Решту приберіг для тебе".

Якщо вона не відповідає,
я знаю – вона використала всі свої слова.
Тож я повільно шепочу їй: "Я тебе кохаю"

тридцять два і одну третю разів.
Після цього ми просто висимо на лінії

та слухаємо дихання одне одного.

Звідки беруться діти

На мої восьмі уродини
мені подарували іграшкову залізницю
батько допомагав мені її складати.

Моїм завданням було подавати
йому частини колії і підпалювати
цигарку, коли та гасла

у його роті. На півшляху
я запитав його,
звідки беруться діти.

Він відповів, що рівно
вісім років тому я опинився
на переднім ґанку

в картонній коробці, що
йому зайняло усе пообіддя,
щоб мене зібрати,

точнісінько як цю іграшкову залізницю,
я, наче, був щасливий,
що коробку доставили у суботу.

Зі збірки “Парад прощення”

Парад прощення

Нема нічого подібного до відображення повні місяці в очах сліпця,
який використовує телескоп для перемішування супу з вермішелі у формі
кириличних літер,
для космонавтів, які рухаються по орбіті у тіні Юпітера
та приземляються в океані сліз,
пролитих холоднокрівними вбивцями, які сумують в конвульсіях за матерями
у своїх тюремних камерах, їх провозять на фургоні проспектом Освальда

як учасників Параду прощення, на якому родичі жертв
стоять мовчки і тримають лозунги “Вибачення прийняті”, на якому вандали
проходять, шпортаючись у кайданах, за ними слідом викрадачі літаків,
кишенькові злодії,
які марширують колоною вниз пожежними сходами хмародера, який збудували
підпалювачі.

Зі збірки “Фабрика осколків”

Маніфест лисячої нори

*У лисячій норі немає атеїстів.
давня християнська приказка*

Перший бог, якого я пам’ятаю був богом Санта Клаусом, до якого ти
звертався приблизно у Різдвяний час,
до котрого ти намагався підлизатися, на котрого тоді злився, якщо ти
не отримував того, що хотів.

Це було безглуздя. Я знав, що бог існував, він міг бачити нас наскрізь,
наче ми були зроблені з поліетилену, наче міг зазирати прямо у наші серця
так само як ми дивимось у акваріум,
наче він знав, що там всередині плаває, наче він, мабуть, той, хто годує.

Тоді були ще ті люди, які використовували бога, щоб застрашити тебе, говорили
ти краще

*будь обережним – бог дивиться, наче бог крутій з села, котрий сидить
на хмарі з біноклем, борода з солодкої вати, пачка з шести банок і рушниця.*

Тоді я бачив ще тих, у кого на бампері була наклейка з іменем Ісуса,
так наче він бере участь у президентських перегонах.

Й іноді ці люди з наклейками з Ісусом на своїх бамперах могли підрізати тебе на трасі і
показати тобі середнього пальця, що дуже відрізняється від простягнення
руки.

Тоді були ще люди на телебаченні, переодягненні в дивне вбрання та з страшним макіяжем,
клялися, що вони посвячені у господню тайну, так наче бог був шпариною від ключа, а їх
очниця була притиснута до неї, і як тільки я б дав їм якихось грошей вони дозволили б мені
зазирнути, а тоді я міг би побачити, що бог

просто відпочиває у своїх сімейних трусах,
і подумав би: мені подобається шпигувати за богом, я почав запитувати себе, чи світ був би
здоровішим місцем, якщо б римляни просто змирились з Ісусом
і дозволили йому померти у старому віці.

Тоді були там ще оці футболісти, що ставали на коліна перед будь-ким, дякували богу, так
наче він був їх найкращим другом, але тоді вони б підстрибували
підкопували м'яча, кричали *Я номер один*,
я б спантеличувався, бо якщо якщо ти номер один, то який номер тоді бог?

Тоді я бачив політиків, які вели на показ бога на поводку, як коня на перегонах,
на якого хотіли застрибнути
та помчати на ньому до фінішної лінії. Але якщо вони б програли, це була б вина
бога і бог був би ослон, на котрого вони б повісли всі свої проблеми,
і це було б дуже мило зі сторони бога: бути обома і конем для перегонів і ослон.

І тоді були ще ті, хто говорив ти *краще будь добрим на землі*,
якщо хочеш потрапити у небеса,
наче небесами були Сполучені Штати, а землею була Мексика,
й ангели прикордонним патрулем.

Наче, коли ти помираєш, тоді сидиш у припаркованій машині у передмісті небес,
мотор працює в холосту, твоя душа на задньому сидінні в одній із тих будок,
які використовують для перевезення маленьких собачок у літаках,
в той час коли ти слухаєш по радіо свідчення про тебе всіх тих людей,
яких ти підвів.

А тоді ще була церква, котра була наче це кафе, де вони подають тобі бога
на цих дуже несхожих на бога тарілках, та мені хотілося чистого бога,
а не розбавленого людськими істотами, тому я замовив

одного з цих катастрофічних богів
– ви знаєте, того, до якого ви звертаєтесь лише у екстрених випадках,
наче бог є національною службою, яку ти
викликаєш поприбирати після землетрусу

свого життя. Ось я напився одного вечора,
їхав додому, вирубився за кермом,
прокинувся, їдучи зі швидкістю шістдесят прямо на цегляну стіну,
вдарив по гальмах, серце гупає у моїх грудях наче куля для розвалювання
будинків,
дивлячись в лице смерті на цеглі, достатньо близько, щоб побачити, що у неї
такі ж вилиці.

Тепер маю бога як механіка, котрий може все поремонтувати,

тому якщо я хочу відкусити чиюсь голову як солону локрицю,
або ж ампутувати ДНА, або ж відкрити свої вени, наче вікна, що злиплись
від фарби,
я просто кладу душу в коробку, наче поломаний комп'ютер,
який віддаю на ремонт. І він ніколи не просить мене показати документи,
або не говорить, що термін дії гарантії минув. І я відчуваюсь краще.
І мені байдуже, якщо його немає.

Зі збірки "Затьмарення"

Затьмарення

Іноді я ненавиджу цю мову з її несправжніми словами
як наприклад *захід сонця*. Сонце не заходить. Воно також
не сходить. Воно тільки стоїть там в одному місці,
хоча ми все розуміємо романтично, тулячись на пляжах,
щоб спостерігати так званий відхід, в той час коли це ми,
хто відвертається від нього, що є добре – якщо сонце
могло б обертатися, воно б ніколи не повернулося, воно б
продовжувало іти, шукати кращої планети, щоб її годувати.

Місячне світло – це ще одна брехня. Це – люмінісцентне ехо.
Місяць – це політик, промови котрого
написані сонцем. Я прагну світу,
в якому свідки в суді повинні класти руку
на словник під час клятви. Світу,
в якому лучник повинен просити дозволу у стріли
перш ніж зарядити її у арбалет. Світ,
з оберненим світлом ліхтариків, котрі випромінюють промені

темряви, тому ти можеш піти на пляж і саботувати
тих, хто засмагає, вкрасти у них їхнє сіяння. Світ,
в якому люди їдять тільки тварин, яких вони прагнуть наслідувати.
Але ким тоді є я? Я тільки іскра від двох людей,
які разом терлись геніталіями наче патичками у лісі
однієї жовтневої ночі, бо їм було холодно. Я тільки
підпалюю петарду з двох кінців. Кожного ранку
я встаю та ковтаю свої дивакуваті таблетки. Я знаю

склянка напів повна, проте це чарка,
і нас четверо, і всі ми дуже спрагли.
Я знаю, що легко не плакати за пролитим молоком,
якщо ти маєш ще одну пачку у холодильнику,
якщо ти маєш корову на подвір'ї,
якщо ти можеш сягнути у власну блузку
і витягнути вим'я та пускати струмінь, і пускати, і пускати.
Іноді вечорами я люблю лежати у ліжку та дивитися

Господній канал з вимкненим звуком
та просто дивитися як кружляють гігантські губи.
Іншого разу, коли я почуваюсь так, наче я б дивився порнографію,
вмикаю Фокс Нювз та уявляю, що ведучі
– це гігантські пеніси, і їхні співробітники гладять
їхні ноги за кадром, аж доки брехня не скапує з їхнього рота
як нарколептична сперма. Я дивлюсь Біла О'Рейлі
і раптом дивуюся: гм, як це виглядало б

злягатись з вівцею? Куди б це завело мене
психологічно? Мої руки хапали б хутрянні бедра.
Чи я замкнув би очі та уявляв жіноче
обличчя? Чи я змушував би бестію застогнати,
тоді інтерпретував би стогін як маскулінну перемогу,
очевидність того, що їй це подобається, маленький волохатий клоун
весь день десь у полі, на четвереньках,
звиває спину на вітрі? Чи радше я б

не закривав очей, підійшов би до цього з доісторичної
перспективи? Рутини Я-печерна-людина. Клацав би
щелепою, вив, *глянь на мене, мамо, я трахаю вівцю*.
Комусь далеко звідси це, мабуть, звучить як: "Я – в ящику".

Клепсидра сипучого піску

Я повернувся до дерева на котрому вирізав свої ініціали, і до дошки з 8 класу,
на котрій я накарлякав слово *fuck*,

і до стіни метро, на котрій я намалював спреєм свій тег, і всього цього не було.

Ти намагаєшся залишити знак на цій
дошці світу для крейди і вони зажди його затирають, зішкрабують тебе,
говорять *ти не будеш ніким*.

І голівудська штука здається такою великою, але навіть ці зірки
не є перманентними,
вони старіють та розпадаються, незважаючи на їхні малі відбитки рук
у цементі з-зовні Китайського театру Грауманса
так наче вони могли сказати *halt* до вічності.

Але де всі ті люди, котрі пройшли по станції
метро моєї грудної клітки, котрі закинули
жетон? Як ті чуваки, з котрими я частенько тусувався на розі вулиць у Філі,
коли мені було тринадцять і я займався спортом,
срібний плетений ланцюжок та майка-безрукавка, що прикривала половину мого
живота,

довгі підколінники закривали литки,
мої перші волосинки що прорізались крізь геніталії, як це все було
однією великою експлозією там внизу.
І тепер мені тридцять п'ять, я можу бачити життя, котре переді мною,
життя за мною, можу бачити, де
мої біцепси перетворюються у мамалигу, де мої легені продіраються
як кашміровий светер. А що сказати про те,
якщо людина, з якою ти не в контакті має твої очі і твої веснянки
і твої інтонації, смоктала з тієї самої
цицьки, що й ти, її били тією ж щіткою для волосся, що і тебе, стрибала
через ті самі паркани що і ти? І ця особа
не може навіть вийти з своєї кімнати, наче вона під якимось
індивідуальним домашнім арештом
і ти знаєш почуття у її голові
є такими скомпресованими і ти переживаєш, що її мозок може вибухнути
як пляшка

з содовою, котру залишили наніч в морозильнику.
І тільки на звук слова *сім'я*, шле крізь тебе пацючі перегони
тому що та, з котрої ти вийшов
була розбитою, і ти говориш собі це о'кей бути одним яйцем,
яке не потовклося в картонці.

І ти думаєш про всіх тих людей, котрі рухалися
крізь це серце, цей вокзал Гранд Централ
у твоїй грудній клітці, саме такого розміру, щоб своїми руками дістати
і притиснути пальці до вологого цементу.

Путівник в нікуди

Я ношу пластир
на правому оці.
Не тому,
що воно пошкоджене.
Я бережу око
для дощового дня,
оберігаю його від
усієї тієї фігні.
Одного дня я
піду в пустелю,
і переклею
пластир на ліве око. І
буду тільки дивитись
на кактуси, і
метеликів, і
зайців, але
ніколи у дзеркало
і ніколи на
небо, і у такий
спосіб я буду тренувати
себе бачити
різницю
між тим, що справжнє
і зроблене людиною.

В порядку

Молоко буде в порядку до 7-го жовтня.
Хлопака котрий бореться з похміллям буде в порядку починаючи від завтра.
Маленьке хлоп'я буде в порядку від тепер до Різдва,
а тоді воно буде знову злим.
Маленька дівчинка, яка замахується над своєю головою ляльковим будинком і жбурляє його
на землю, не буде доброю, хай би там що.

Чарлі говорить, що *це все хóроше*, коли він запалює джойнт розміром з телескоп та визначає свої внутрішні сузір'я.

Лінда не може ходити у школу у цій країні:

її оцінки – в порядку, але її документи не в порядку.

Вона в'їздила в Америку у неправильний спосіб – тобі слід коверкатись через Елліс Айленд, а не робити піруети через Ля Фронтеру.

Ляльковий дім Люцифера був би доброю назвою для стрипклубу але поганою назвою для жіночого монастиря.

Одного разу я бачив, як священник вколов розп'яття в свою руку і закинув свою голову назад як божий смачний морфін закружляв у його венах.

Ніщо не руйнує доброго часу швидше від втуплення у когось, чії очні яблука наповнені як клепсидри, заповнені жагучою отрутою.

Протилежністю до “На добраніч” є “У добру путь!”, “Скатертю дорога!”

Протилежністю до “До побачення!” – “Відвали!”

Ці хлоці сказали, що у цієї дівчини о'кейні цицьки, маючи на увазі її груди були дуже зрілі і що вона може поїхати на вікенд та віддати їх під нагляд свого тіла.

Чоловіче, ця жінка виглядає так добре, я хочу впіймати комара котрий щойно вкусив її, у повітрі, і висмоктати його як вітамін наповнений її кров'ю.

Молодик запитав жінку, чи він добре підходить для траху
Так, ти добре підходиш для траханнячка, відповіла вона.

Зоопарк важкодихаючих

Що могло трапитись з важкодихаючими?

Технологія – *69, визначає номер, Інтернет надав своє звихнене дрантя. Кого він може тепер набрати? Він – 8-Track-касета збоченців. Він намагався надіслати вульгарні повідомлення у чатрумі пустотливих домогосподарок, але вони до нього ставились як до нормального, що було збіса близько до подуву смерті.

Чи нам зібрати тих декількох, які ще на волі, всі дихають важко на безлюдді, перш ніж вони зникнуть, розмістити у спеціальному зоопарку, у клітках, забезпечити телефонами з диском, непідключеними

звісно, непоказними хатніми
меблями, скомканими обгортками
від сендвічів, щоб відтворити “природне середовище”?
Можливо табличка з надписом: тут сидить
важкодихаючий. У нього була звичка дзвонити
домогрошпдаркам у пообіддя, перетворювати своє дихання
у димову машину. Він жив заради цієї
першої подачі повітря, зітхання, яке вириналило
з її рота наче метеорологічна куля
коли його туман мандрував крізь неї.

Джефрі Макденієл народився у 1967 році у Філадельфії, штат Пенсильванія та мешкає в Гадсон Велі, штат Нью-Йорк. Автор чотирьох збірок поезії: “Школа алібі” (1995), “Парад прощення”(1998), “Фабрика осколків” (2002) та “Затьмарення” (2008) та “Каплиця ненавмисної радості” (2013). Викладає креативне письмо у коледжі ім. Сари Лоренс.